

Сім нескладух Говорухи. повість.

Книга 1

Саша Кочубей

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Іванка, яка мала народитися Іваном

Уперше я побачив Іванку, коли на вулиці лив сильний дощ. Я сидів на підвіконні й спостерігав за краплями, які тарабанили по склу. Мені уявлялося, що це кулі, які летять просто на мене. А я сиджу в танку й тому вони не долітають.

Я одразу помітив, коли біля під'їзду спинилася автівка. Адже знаю всі автомобілі, які паркуються в нашому дворі, й навіть дав їм імена.

Старого заіржавілого Запорожця я називаю Маквіном. На ньому ніхто не їздить уже багато років. Дід каже, що Запорожець вийшов на пенсію. А я мрію, що одного дня сусіди віддадуть мені цю тачку. Я відремонтую її та ще поганяю зі своїм котом — Монстром.

Також на парковці живе зелений Ланос. Його власник працює таксистом. Він то збирає свій Ланос, то розбирає. За це я прозвав його автівку ЛЕґОсом.

Є у нашому дворі кольоровий мікроавтобус, якого я величаю Дизнейлендом. На ньому намальовані повітряні кульки та клоуни. Коли я був меншим, цей транспортний засіб викликав у мене найбільше захоплення. Одного разу я спитав у мами, що на ньому написано. Мама прочитала: «Замовляйте дитяче свято у нас! Клоуни. Аніматори. Казкові герої». Після того, проходячи повз мікроавтобус, я щоразу зазиравав у його вікно. Сподівався хоч краєм ока побачити всіх тих казкових героїв та клоунів, які ховаються всередині.

А ще на парковці біля дому мешкає наша рідненька Шкода Румстер. Її я називаю Рюмиком, бо вона схожа на пса: любить ганяти й не дружить з котями. Якось ми перевозили в ній Монстра, то вона всю дорогу гарчала! Кіт, бідолаха, не знав, у який куток забитися.

У той дощовий день біля під'їзду спинилася рожева Тойота Ауріс. Я її одразу прозвав Барбі через колір. Дверцята відчинилися і вибігла дівчинка мого віку. На ній була футболка з Angry Birds, шорти і крокси.

Вона мені одразу сподобалася. Дівчинка навіть не намагалася сховатися від дощу. І не пищала, як деякі. Навпаки, вона крутилася під краплями, стрибала по калюжах і весело сміялася. Мама щось кричала їй, але дівчинка продовжувала дуріти.

Її коротко підстрижене біляве волосся прикрашав обруч із блискітками. Він увесь час спадав, і дівчинка мусила поправляти його.

За кілька днів я дізнався від батьків, що дівчинку звать Іванною. Це ім'я пасує їй якнайкраще. «Вона мала народитися Іваном, але вгорі щось наплутали», — жартує її мама.

Наші мами швидко потоваришували й вирішили подружити нас — «щоб ми не нудьгували поодиноці». Моя мама показала Іванці свою ляльку Барбі — 1985-го року випуску. В дівчинки було дуже багато Барбі, мабуть, штук тридцять, але такої не було. Вона оббігала всі «Будинки іграшок», шукала з мамою схожу ляльку в інтернеті, але все марно. Тоді запропонувала мені обміняти ляльку на будь-яку іншу іграшку, але я гордо відмовився. Сказав, що це мамина лялька, і нікому її не віддам.

Та, якщо чесно, я залишив Барбі не через це. Самі подумайте, якому хлопчику потрібна та рожева довговолоса прикрість у блискітках? Не віддав я ляльку, бо знав: поки в мене мамина Барбі, Іванка приходитиме в гості.

Вона — перша дівчинка, з якою мені цікаво. Іванка не базікає так багато, як інші дівчата, і любить хлопчачі ігри.

Батьки Іванки розлучилися. Спершу, коли нові сусідки заходили до нас у гості, я трохи боявся за тата. Особливо, коли вони разом реготали. Я переживав, що Іванка та її мама можуть відібрати його.

Так сталося в мого однокласника Вані Вусатика — його батько пішов жити до сусідки.

Згодом я заприятелював з Іванкою по-справжньому і заспокоївся. Вона любить рідного тата Максима. З ним вона бачиться щонеділі. Одного разу взяла на зустріч мене. Сказала татові, що я — найкращий друг. Дядько Максим мені сподобався. Він схожий на справжнього пірата: має бороду й носить бандану з черепами. Ми потиснули один одному руки й рушили до Київського зоопарку. Багато гуляли і жартували. Коли проходили повз коня, дядько Максим запитав:

— А ви знаєте, як намалювати коня?

— Як? Як? — презирнулися ми.

— Дуже легко! Малюєте єдинорога, а тоді стираєте йому ріг.

І дядько Максим клацнув пальцями, мов фокусник. Ми довго реготали з цього жарту. Наприкінці дня дядько Максим міцно обійняв Іванку і сказав, що дуже любить її. І хоч вони живуть не разом, вона все одно його улюблена «татова доця».

Коли ми залишилися удвох, я запитав Іванку:

— Чому твої батьки розлучилися?

— Вони розлюбили одне одного, — Іванка зняла обруч з голови і одягла його на очі, мов окуляри.

— Чому? — допитувався я.

— Слухай, ще одне запитання, і мене знудить, — подружка скривилася, немов їй справді стало зле. — Ненавиджу розмови про кохання!

Я злякався, що Іванку знудить просто на мене, тому швидко змінив тему. Після того ми більше не розмовляли про кохання та розлучення.

Восени подружка перейшла до мого класу. Вона одразу потоваришувала... з Євою. І за що мені таке? Чому з 21 дівчинки в класі вона обрала саме ту, з якою в мене постійні суперечки???

Оскільки у школі Іванна з Євою — нерозлийвода, я намагаюся спілкуватися з сусідкою поза її межами. Плюс, у школі всміхнись якійсь дівчинці, так хлопці одразу називатимуть вас «солодкою парочкою».

Коханням наші стосунки ще не пахнуть. Коли мій тато закохався в маму, він дарував їй квіти, надсилав любовні листівки, робив сюрпризи. Коли дід закохався в бабусю, він подарував їй козу. Я нічого такого дарувати Іванці не збираюся. Але мені подобається поправляти обруч на її голові, коли він спадає, чи перегортати сторінку книжки, коли вона дочитує її до кінця.

Якось я спитав у діда, як він дізнався, що бабуса «кльонула» на нього. Дід сказав, що все «прочитав» у її очах. Я пробував зазирнути в блакитні очі Іванни і зрозуміти щось. Але в мене поки що не виходить. Коли вона починає дивитися на мене, я одразу відводжу погляд, щоб не почервоніти.

Але досить балачок про Іванну. Повернімося до школи.

...

Далі — у повній книжці «Сім нескладух Говорухи. повість. Книга 1».
nashaknyga.com.ua